

lige Kreds-Kasser var samtidig opsparet omtrent 10,000 Kr. — Af Foreningens 61 Kredse have 3 allerede i Sygdoms- og Ulykkestilfælde kunnet yde Støtte til enkelte Medlemmer med Beløb af mellem 50 og 75 Kroner. Og selv i Kredse, der endnu ikke have naaet at opnaa den i § 12 lovebestemte Sum af 25 Kr. for hvert af sine Medlemmer, har der ved frivillige Sammenstud været ydet Hjælp i lignende Retning i Beløb fra 100 Kr. og ned efter. Naar bortses fra, at Ringkjøbing Amt i 1884 har støttet Foreningen med 250 Kr. og Viborg og Skanderborg Amter samme Aar hver med 100 Kr., at 20 Kommuner have givet aarlige mindre Tilskud til de i samme værende Kredse, og at nogle faa Væresmedlemmer have støttet den med Bidrag af 5 à 10 Kr., ere disse Resultater opnaaede ved Foreningens i Reglen mindre bemidslede for ikke at sige fattige Medlemmers Indstud. Det forekommer os, at dette er et saa smukt Udbytte af Fællessjælelsen, at det fortjener at støttes. Regjeringen og Rigsdagen har jo med særlig Velvillie flere Gange lysjæst sig med Forslag om Alderdomsforsørgelsestaxer, uden at det har lykkedes at bringe noget Resultat til Veie. Samtidig hermed har de jydde Husmænd selv taget Sagen i Haand og gjort det første virkelige Skridt ad den trange Veie. Ere nu end de opnaaede Resultater, naar henles til Størrelsen af de opsparede Summer, i og for sig ikke store, saa vil dog ingen, der kjender Arbeider- og Husmandsklassens trange Livsvilkaar, kunne nægte, at de ere saa store, at de bære Vidne om en alvorlig Villie til om muligt at hjælpe sig selv bort fra at løbe paa Grund paa det offentlige Tattigvæsens haarde Klippe. For at kunne betale sit aarlige Bidrag til Foreningen har sikkert mangen en fattig Arbeider maattet undvære adskilligt, som selv ikke meget velstillede vilde anse for Nødvendigheder, ja enkelte har utvivlsomt ved Velligheder maattet afsnappe paa ligefremme Livsfordringer. Naar desuagtet Foreningens Medlemstal har været i stadig jævn Stigning, indtil det sidste netop for disse Folkelasser særlig trykkende Aar, da bærer dette Vidne om en Selvstændigheds- og Menneskeværds-Sjælelse, som vi ikke kan tro andet, end at det maa være enhver ædel Mands lyst at støtte. At hjælpe her vil være et Skridt ad Veien: „Hjælp til Selvhjælp“. Vi tvivle ikke om, at det høie Thing vil tage dette vort Andragende under velvillig Overveielse, og vi nære det Haab, at det der vil finde Støtte. Et ligelydende Andragende er sendt til Landsthinget og til Finantsministeriet“.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministeren.

36. Fra affediget Hornblæser Carl Eduard Schmidt af Kjøbenhavn om forhøiet Pension. (Indbragt den 26de November 1886 af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, Trier, og paany den 14de Februar 1887 af Folkethingsmanden for Belle Amts 3die Valgkreds, Th. Nielsen.)

Andragendet er saalydende:

„I dybeste Underdanighed vover Underegnede at henvende sig til den høie Rigsdag med et allerærbødigst Andragende og beder om Bevaagenhed og om det maa ske Fyldest. Overensstemmende med vedlagte Attester og Anbefalinger har jeg tjent i Militæretiden fra 1ste April 1845 til 7de Marts 1868, idet jeg under forjævnede Datum blev engageret som Hoboist ved et af de i 1842 oprettede Brigademusikkorpsjer og gjorde Tjeneste i ovennævnte Egenstab, indtil det sidste af disse Korpsjer opløstes i 1865. Med Brigademusikkorpsjet var jeg udkommanderet i 1849 og 50, hvilket ikke er bemærket i mit Afkedsbevis. Ved Musikkorpsjets Opløsning skulde jeg ligesom de andre ældre og ikke til Hornblæsertjeneste uddannede Hoboister have været affediget — ja var egentlig affediget — men da kom Musikkorps direktør Kühner ved 3die Brigade (Oberst Wolle) og ønskede at faae mig til dette Musikkorps af Hensyn til min Dygtighed og til det Instrument, jeg behandlede (se Bilag 1), og da der stilledes mig forskjellige Fordele i Udsigt, lod jeg mig overtale til at modtage Ansættelse der. Jeg var ganske vist ikke synderlig stærk af Helbred dengang, og som bemærket, ikke uddannet til Hornblæsertjeneste, ligesaa lidt som det forudsattes, at jeg skulde forrette denne Tjeneste, ei heller var der Tale eller Tanke om Fjernelse fra Kjøbenhavn og Opgivelse af mine private Indtægter her. Ved Hørordningen af 1867 blev 16de Bataillon, ved hvilken jeg var sat i Nummer, imidlertid forlagt til Odense, og der, hvor jeg kom under andre Foresatte og andre Tjenesteforhold idet der fordreides samme Tjeneste af mig som